

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἑξωτερικῷ Φρ. Δρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται :
Διεύθυνσιν **Φωνῆς τῆς Ἡπείρου**
Ἀθ ἡ ν α ς

Ὁ λόγος τοῦ Σώλσβαρου Αἰσθησιν ζωηρὰν ἐπροξένησε καὶ ἐν Ἀθήναις, —ὡς καὶ πανταχοῦ ἄλλοι,— ἐν τῷ συμποσίῳ τοῦ λόρδου δημάρχου ἐκφωνηθεὶς λόγος τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Μεγάλης Βρετανίας, τὸ κείμενον τοῦ ὁποίου περιέχον αἱ κομισθεῖσαι τὸ παρελθὸν σάββατον ἀγγλικά ἐφημερίδες. Ὅτι κυρίως ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον πάντων, ἦτο ἡ διαβεβαίωσις τοῦ λόρδου Σώλσβαρου περὶ τῆς ἐπιτευχθείσης μεταξὺ τῶν δυνάμεων ὁμοφωνίας ὡς πρὸς τὰ ἀνατολικά πράγματα, ὁμοφωνίας χωροῦσης καὶ μέχρι τῶν ἄκρων, μὴ σταματώσης δὲ οὐδὲ πρὸ τῆς ἀνάγκης, τυχόν, τῆς λήψεως μέτρων ριζικῶν. « Ἡ Εὐρώπη εἶνε ἐτοιμὴ διὰ πᾶσαν λύσιν ἣτις ἤθελε καταστῇ ἀναγκαία ὡς πρὸς τὴν Ὀθωμανικὴν Αὐτοκρατορίαν » εἶπεν ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἀννάσσης· προσέθηκε δέ, ὅτι ἐὰν ἡ Τουρκία δὲν δυνήθῃ νὰ ἐκτελέσῃ πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὰ δικαιώματα τῶν χριστιανῶν ὑπηκόων τῆς, «δὲν εἶνε δύσκολον ν' ἀντικατασταθῇ δι' ἄλλου ἰδρύματος».

Αἱ ἔντονοι αὗται φράσεις, καὶ ἄλλαι ἀκόμη παρόμοιαι, ἀπαντῶσαι ἐν τῇ σπουδαιοτάτῃ ταύτῃ ἀγορεύσει, ἐπεισαν τοὺς ἀναγνόντας αὐτήν, ὅτι τὴν φορὰν ταύτην ἡ ὁμοφωνία τῶν μεγάλων δυνάμεων ἐν τῷ ἀνατολικῷ ζητήματι στηρίζεται ἐπὶ βάσεων εὐρυτέρων καὶ ἐδραιωτέρων ἢ ἄλλοτε, καὶ ὅτι θὰ δυνήθωσι νὰ προδῶσι καὶ εἰς μεταβολὰς τοῦ καθεστῶτος λίαν ριζικάς, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ κίνδυνος διαταράξεως τῆς εἰρήνης.

Καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν πρέπει νὰ φανῇ ἀπίστευτον. Διότι, μὴπως ἐν ἔτει 1878 ἡ ἡνωμένη Εὐρώπη δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπιβάλλῃ, οὐχὶ εἰς τὴν συντετριμμένην καὶ ἡμιθανῆ Τουρκίαν, ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν ἰσχυρὰν καὶ νικητρίαν Ρωσίαν, τὴν θέλησιν τῆς ἀναγκάσασα αὐτὴν νὰ παραιτήσῃ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν καρπῶν τῆς νίκης τῆς, σχίσασα τὴν συνθήκην τοῦ Ἀγίου Στεφάνου τὴν ὁποίαν ἡ κυβέρνησις τοῦ Τσάρου μετὰ κολοσιαίας θυσίας χρήματος καὶ αἵματος εἶχεν ἀποκτήσει, καὶ ἐπενεγκούσα ἐν Ἀνατολῇ πλείστας ὅσας ἐδαφικὰς μεταβολὰς οὐχὶ εὐαρέστους τῇ πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως στρατοπεδεύουσῃ Ρωσίᾳ ; Ἐὰν δὲ τότε, εἰρηνικῶς, καὶ διὰ μόνης τῆς ὁμοφωνίας τῆς, ἐπεβλήθῃ εἰς τὴν πανίσχυρον Ρωσίαν, πόσον μᾶλλον θὰ δυνήθῃ τῶρα, νὰ μεταβάλῃ τὸ ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ καθεστῶς καὶ ριζικῶς ἐν ἀνάγκῃ, χωρὶς νὰ διαταράξῃ ποσῶς τὴν εἰρήνην, διὰ μόνου τοῦ κύρους τῆς ὁμοφώνου θελήσεώς τῆς ;

Δὲν πρέπει λοιπόν, οὐδόλως ν' ἀπιστήσωμεν εἰς τὸ δυνατόν καὶ ἐφικτὸν εἰρηνικῆς λύσεως τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος, ἀρκεῖ ἡ ὁμοφωνία αὕτη νὰ ὑφίσταται πραγματικῶς καὶ εἰλικρινῶς, χωρὶς νὰ ὑποκρύπτεται καμμίᾳ ὀπισθοβουλίᾳ ὀπισθέν τῆς. Ἀρὰ γε ἡ τοῦ λόρδου Σώλσβαρου ἀγγελθεῖσα εὐρωπαϊκὴ ὁμοφωνία εἶνε τοιαύτης φύσεως ; Καὶ ἐὰν εἶνε, ποῖαι ἄρὰ γε ὑπῆρξαν αἱ βάσεις ἐφ' ὧν ἐπιτεύχθη ; Ἰδοὺ ἐρωτήσεις εἰς τὰς ὁποίας δὲν εἶνε εὐκολοὶ ἡ ἀπάντησις. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ὁ φόβος τῶν ἀνυπολογιστῶν καταστροφῶν τὰς ὁποίας ἤθελε προξενήσῃ εἰς εὐρωπαϊκὸς πόλεμος εἶνε τοσοῦτον μέγας, ὥστε οὐδεὶς ἡγεμὼν καὶ οὐδεὶς ὑπουργὸς στέργει νὰ ἀναλάβῃ τὴν βρυτάτην εὐθύνην μιᾶς τοιαύτης ἀναφλέξεως, καὶ ὅτι διὰ τὸν λόγον τοῦτον καταβάλλεται πάντοτε εἰλικρινὴς προσπάθεια ἐκ

μέρους ὅλων ὅπως συμβιβάζωνται τὰ διεστῶτα καὶ ἀποφεύγῃται πᾶσα ρήξις. Ἀφ' ἑτέρου ὁμῶς, οὐχὶ σπανίως συμβαίνει, τὰ πράγματα νὰ καθίστανται ὑπέρτερα τῶν ἀνθρωπίνων προσπαθειῶν καὶ ἡ ρήξις νὰ ἐπέρχῃται αἰφνιδίως, ἀνάπτουσα τὴν ὁρὰν τοῦ πολέμου παρὰ τὴν θέλησιν πάντων, καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς καθ' ἣν πιστεύεται γενικῶς ὅτι ὁ κίνδυνος ἀπεισοδήθη.

Διὰ τοῦτο, ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ σπεύδῃ εἰς παρασκευὴν τῶν τε κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν δυνάμεων τῆς, μιμουμένη κατὰ τοῦτο τὸ συντετὸν παράδειγμα τῆς Βουλγαρίας. Οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς, καὶ ἐὰν εἴη ὁμοφωνῶσιν ἀποδίδουσι σημασίαν καὶ ἀπονέμουσι δικαιοσύνην εἰς ἐκείνους μόνον, τοὺς ὁποίους βλέπουσιν ἐτοιμοὺς νὰ διεκδικήσωσι τὰ δίκαιά των διὰ τῶν ὅπλων, καὶ τοὺς ὁποίους ὑποπτεύουσιν ὡς δυναμένους νὰ διαταράξωσι τὴν εἰρήνην καὶ νὰ παράσχωσιν εἰς αὐτοὺς πράγματα. Τοὺς ἀπλοῦντας ἐπαίτιδας χεῖρας καὶ ἐπικαλουμένους τὴν εὐσπλαγχνίαν των χωρὶς οὐδὲν νὰ δύνανται, τοὺς περιφρονοῦσι καὶ τοὺς ἀποδιώκουσιν. Ἐὰν ἡ Βουλγαρία παραστῇ ἐτοιμὴ, ἔχουσα 70,000 ἀνδρῶν, ἄριστα ἐξοπλισμένων, ἐπὶ ποδὸς πολέμου, ἡ δὲ Ἑλλὰς ἐξακολουθήσῃ καὶ κατὰ τὴν κρίσιν στιγμὴν νὰ μένῃ γυμνὴ καὶ ἀοπλος, τίς ποτὲ δύναται νὰ πιστεύσῃ, ὅτι αἱ μεγάλαι δυνάμεις θὰ προτιμήσωσι νὰ δικαιώσωσιν ἐκ τῶν δύο τὴν οὐδὲν δυναμένην ἐν ἀνάγκῃ νὰ πράξῃ, καὶ θὰ ἀποκρούσωσι τὰς ἀξιώσεις τῆς παρεσκευασμένης καὶ ἐτοιμοπολέμου ;

Ὁ λόγος λοιπόν τοῦ λόρδου Σώλσβαρου, πλεόν ἢ πρότερον, καθιστᾷ ἀναγκαίους εἰς τὴν Ἑλλάδα τοὺς στρατιωτικοὺς ἐξοπλισμοὺς ὅπως ἀντιμετωπίσῃ πᾶν τὸ ἐνδεχόμενον.

ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

Τῇ 2 Νοεμβρίου 1895.

Πᾶσις ἡ μετάθεσις τοῦ κ. Λογοθέτου. — Ἡ ἐντύπωσις. — Ἡ Κυβέρνησις τοῦ κ. Δηλιγιάννη. — Οἱ Ρωμοῦνοι. — Ἡ Βωβοῦσα καὶ τὰ ἄλλα χωρία. — Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» τέταρτον ἔτος. — Ἐῶχαλ δὲ Ἡπείρου.

Ὡς κερκυνοὶ ἐπέσκηψεν ἐν μέσῳ τῆς κοινωνίας ἡμῶν ἡ διὰ τοῦ ταχυδρομείου τῆς παρελθούσης Δευτέρας ληφθεῖσα ἐξ Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος ἀπροσδόκητος εἰδήσις τῆς ἐπικειμένης ἀπολύσεως τοῦ κ. Ἀλεξ. Λογοθέτου γενικοῦ προξένου, ἐνὸς τῶν κρατίστων καὶ μᾶλλον πεπειραμένων διπλωματικῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως. Ὁ κ. Λογοθέτης λίαν ἐπαξίως ἀντιπροσωπεύων τὴν Κυβέρνησιν αὐτοῦ διὰ τοῦ εὐγενοῦς τρόπου, τῆς λελογισμένης καὶ σώφρονος πολιτείας αὐτοῦ καὶ τῆς πρὸς πάντας ἐν γένει φιλόφρονος καὶ ἀξιοπρεποῦς συμπεριφορᾶς κατεκτήσατο τὰς συμπαθείας καὶ τὴν ἀγάπην οὐ μόνον τῶν ὑπηκόων Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωνίας ἄνευ διακρίσεως φυλῆς καὶ θρησκείας. Σεβαστὸς καὶ πάσης ἐμπιστοσύνης καὶ ἐκτιμήσεως ἀπολαύων παρὰ ταῖς ἐγγυρίαις Κυβερνητικαῖς ἀρχαῖς, φιλόπονος, ἀκριβὴς καὶ αὐστηρὸς εἰς τὸ καθήκον του, ἀγαπητὸς παρὰ τοῖς συναδέλφοις του καὶ δημοτικὸς, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος εἰς πάσας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας ἡμῶν, τούτων πάντων ἕνεκεν εὐνόητος ἡ ἐντύπωσις, ἣν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς παρήγαγεν ἡ ἀφορῶσα αὐτὸν ὅλως ἀπροσδόκητος ἀναγγελία παρὰ τῷ κοινῷ τῆς πόλεως ἡμῶν, ὅπερ διατε-

λεῖ εἰσέτι ὑπὸ τὸ κράτος τῆς βαθείας λυπηρὰς ἐντυπώσεως καὶ ἀγανακτήσεως. Ἡμεῖς τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς χαράττοντες δὲν προτιθέμεθα νὰ συνηγορήσωμεν ὑπὲρ δεδοκιμασμένης ἱκανότητος ὑπαλλήλου, οὔτε τὴν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ εὐδοκίμησιν αὐτοῦ νὰ ἐξάσωμεν, ἀλλ' ἀπλῶς χρονογράφου καθήκον ἐπιτελοῦντες διερμηνεύομεν τὸ κρατοῦν παρὰ τῇ κοινωνίᾳ ἡμῶν περὶ αὐτοῦ φρόνημα καὶ τὴν παραχθεῖσαν ἐντύπωσιν καὶ παρατηροῦμεν ὅτι πᾶσα κυβέρνησις ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὡς γνώρισμα ἐν ταῖς σκέψεσι καὶ ἀποφάσεσιν αὐτῆς, τὰ γενικώτερα τῆς πολιτείας συμφέροντα. Οἱ ἐνταῦθα Ἕλληνες συνελθόντες ἀμέσως συνέταξαν καὶ ἀπηύθυναν πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ἀναφορὰν, ἐν ἣ περιγράφοντες τὰς πολυειδεῖς ὑπηρεσίας τοῦ κ. Λογοθέτου ἐξαιτοῦνται τὴν ἀνάκλησιν τοῦ μέτρου τούτου. Καὶ ἔχομεν δι' ἐλπίδας ὅτι ἡ πατρικὴ Κυβέρνησις τοῦ κ. Θ. Δηλιγιάννη λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τοὺς ἐν αὐτῇ ἐκτιθεμένους λόγους ἀφ' ἐνὸς καὶ τὸ φρόνημα τῆς δημοσίας γνώμης ἀφ' ἑτέρου, θέλει ἐπανορθώσει ἀδίκημα, εἰς δ' ἐξ ἀγνοίας ἴσως περιέπεσε, συμφώνως μὲ τὴν διατυπωθεῖσαν αἴτησιν καὶ τὰς εὐχὰς τοῦ κοινῷ τῆς πόλεως ἡμῶν.

(Σημ. Φ. Η. — Εὐτυχῶς ἄχρι τοῦδε δὲν ἐπραγματοποιήθησαν ὅσα γράφει ὁ ἀνταποκριτὴς ἡμῶν. Ἐλπίζομεν δ' ὅτι ἡ κυβέρνησις δὲν θὰ προβῇ ποτὲ εἰς τοιοῦτον ἀδίκημα ἐθνικόν.)

Εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ἡπείρου» εἶδομεν διάψευσιν πρὸς ἀλληλογραφίαν περὶ ρωμούνων τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν κάποια ἄλλη ἡπειρωτικὴ ἐφημερίς ἀρτίως ἐκδοθεῖσα. Τὴν ἔγραψε δὲν γνωρίζομεν. Ἀλλ' ἐκ τῶν δημοσιευθέντων ἡννοήσαμεν ὅτι ὅλα ἦσαν ἀνακριβῆ, ὅχι μόνον ἀνακριβῆ ἀλλὰ ὀνειροπολήματα. Τοιαύτη ἀλληλογραφία ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀποσταλῇ ἐξ Ἰωαννίνων, οἱ δὲ συντάκται αὐτῆς βλάπτουσι καὶ ἡμᾶς καὶ τὸν τόπον. Ὅσα ἔγραψεν ἡ «Φωνὴ» εἰς τὸ φύλλον τῆς 19 Ὀκτωβρίου περὶ προπαγάνδας εἶνε ἀληθέστατα καὶ ὡς παράδειγμα σὰς ἀναφέρω τὴν Βωβοῦσαν ἣτις ἄλλοτε ἦτο τὸ κέντρον τῶν διαπληκτισμῶν ἔντε τῷ σχολείῳ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ. Ἀπὸ μηνὸς ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ τῶς ἐφημερίου οἱ κάτοικοι ἐζήτησαν καὶ ἔλαβον παρὰ τῆς μητροπόλεως Ἰωαννίνων ἐφημερίον τακτικόν· τὰ πάντα δὲ θὰ τελῶνται ἐλληνιστῇ, ἐν ᾧ πρὸ τινων ἐτῶν ὁ Ἀπόστολος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον ἀνεγινώσκοντο Βλαχιστῇ ὡς καὶ τὸ σύμβολον τῆς Πίστεως. Ἐν δὲ τῷ σχολείῳ θὰ διδάσκηται ἡ Ἑλληνικὴ ἐνθ' ἐπὶ χρονικόν τι διάστημα εἶχον καταλάβει καὶ τὸ σχολεῖον οἱ ρωμουνίζοντες. Εἰς δὲ τὰ λοιπὰ χωρία πάντες ἐμμένουσι εἰς τὰ πάτρια. Αὐτοὶ οἱ τῶς βλαχοδιδάσκαλοι ὡμολόγησαν ὅτι λόγοι συμφέροντος ἐξηνάγκασαν αὐτοὺς νὰ δεχθῶσι καὶ φέρωσι τὸν ἀνωτέρω τίτλον· ἀλλ' ἤδη ἀποτάσσονται αὐτόν. Ἡ δὲ Αὐτοκρατορικὴ κυβέρνησις καὶ ὁ γενικὸς διοικητὴς Χιζβὴ πάσα, κατηνόησαν πρὸ πολλοῦ τὰ καταχθόνια σχέδια των καὶ οὐδεμίαν δίδουσιν εἰς τοὺς ρωμούνους προσοχὴν. Ταῦτα παρακαλεῖσθε νὰ ἀνακοινώσῃτε διὰ τῆς πατριωτικῆς τῆς Φωνῆς πρὸς πάντας τοὺς Ἡπειρώτας καὶ γίνωσι παντοῦ γνωστά, ἵνα μὴ παραπείθωνται οἱ λαμβάνοντες γινώσκιν τῶν ψευδολογιῶν τοῦ εἰρημένου φύλλου.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς εισόδου τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου» εἰς τὸ τέταρτον ἔτος σὰς ἀπεστέλλω τὰς ἐγκαρδίους εὐχὰς τῶν κατοίκων

τῆς Ἡπείρου καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην αὐτῶν διότι ἐτηρήσατε κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ἀπολύτον ἀμεροληψίαν καὶ ὑπερησπότησθε δαόντας τὰ συμπερόντα ἡμῶν τῶν ἐν Ἡπείρῳ διαμενόντων. Ἡμεῖς οἵτινες ἐνδοκίμως ἐνταῦθα καὶ οὐδὲν ἄλλο μῆσον ὑπερασπίσεως ἔχομεν εἰ-μεθα εἰς θέσιν νὰ κρίνωμεν ὅσον εὐεργετικὴ ὑπῆρξε διὰ τὴν Ἡπείρον ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου». Διὰ τοῦτο εὐχόμεθα ὅπως αὕτη ἐνισχύηται ἐν τῷ μέλλοντι διὰ τῆς προθύμου ὑποστηρίξεως τῶν ἀπανταχῶ ἐισπαρμένων Ἡπειρωτῶν οἵτινες πρέπει νὰ γνωρίσωσιν ὅτι συνδράμουντες τὴν «Φωνὴν» παρέχουν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐν Ἡπείρῳ μέσον δι' οὗ νὰ ὑπερασπιζώμεθα κατὰ τῶν ἀδικιών.

ΦΟΥΡΚΑ

Οἱ κάτοικοι τῆς Φούρκας.—Τὰ ὄρια.—Ἡ βιομηχανία.—Ἡ ἐπικρατοῦσα γλῶσσα.—Ἡ διδασκαλὸς μορφωμένος.—Ἀλλὰ εἰς δὲν δύναται νὰ ἐπαρκεσθῇ.—Τὸ κληροδόμημα Γαλιλαίων καὶ ἡ «Ἑθνικὴ Τράπεζα».—Ὁ Σάλλογος τῶν Ε.Π. Γραμμάτων.—Οἱ ρωμαιοδιδάσκαλοι.—Ἐννεήλικοντα λίρας.

Ἡ Φούρκα κείται πρὸς Β. τῆς Κονίστης, ἥς ἀπέχει ὡκτὼ ὥρες· αὕτη ὑπάγεται διοικητικῶς καὶ ἐκκλησιαστικῶς εἰς τὴν ἐπαρχίαν Κορίνθου καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἔσχατον ὄριον τῆς πολιτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τῆς Κορίνθου ὡς ἀρμογμένη περαιτέρω τῆς Φούρκας τῆς ἐπαρχίας Χρουσίου τῆς ὑπαγομένης εἰς τὴν Μακεδονίαν.—Ἡ Φούρκα ἔχει ὡς ὄρια πρὸς Δ. τὸ Καρασόβον, πρὸς τὰ ΝΑ. τὴν Σαμαρίναν, πρὸς Β. τὸ Κάνιστον, πρὸς Α. τὴν Ζούζουλην ὑπαγομένην εἰς τὴν ἐπαρχίαν Γρεβενῶν, καὶ τὸ Βροδίτσον ὑπαγομένην εἰς τὴν ἐπαρχίαν Χρουσίου. Ἡ Φούρκα ἔχει τοποθεσίαν μαγευτικὴν καὶ γραφικὴν κειμένην ἐπὶ τοῦ δάσους Βέργου.

Ἐχει διακοσίας οἰκογενεῖς καὶ περὶ τοὺς χιλίους κατοίκους. Οἱ κάτοικοι τῆς Φούρκας ἐπαγγέλλονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν ραπτικήν, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ μετέρχονται τὴν κτηνοτροφίαν καὶ γεωργίαν. Αἱ γυναῖκες μετέρχονται τὴν βιομηχανίαν μαλλίων ὑφασμάτων κατασκευάζουσαι βελόντας, διμοτοκάλυπες, φλανέλλας, ἄτινα πωλοῦνται ἐν Κονίστῃ κατὰ Σεπτέμβριον, ὅτ τελειώσῃ ἡ ἐτήσια ἐμπορικὴ πανήγυρις. Πράγματι ἐξείρετον βούτυρον, οὐρδες τυρῶν καὶ ὀλίγους δημητριακοὺς καρποὺς ὡς μὴ ἔχουσα εὐρείαν πεδιάδα καὶ στερούμενη ὑδάτων πρὸς ἄρδυσιν. Ἐπικρατοῦσα γλῶσσα εἶνε ἡ Βλαχική· λαλεῖται δὲ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ ὅτ ὅλων σχεδόν, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν. Ὡς ἐκ παιδείων ἔχει πλῆρες δημοτικὸν Σχολεῖον, καὶ ἀτελεῖς ἐλληνικὸν ἐν ἀμοτέρους ἓνα μόνον διδασκαλὸν ἀπόροτον τῆς ζωγραφικῆς καὶ καλῶς κατηχημένον λαμβάνοντα ἐτησίως εἴκοσι καὶ πεντε λίρας ὁθωμανικάς. Ἐν ἀμοτέρους τοῖς Σχολείοις φοιτοῦν ἐνέκτον καὶ δεκαπέντε (ἀριθ. 115) μαθηταί. Ὁ διδάσκαλος εἰ καὶ φέρει τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα καὶ ἔχει τὴν ἀγαθὴν πρόθεσιν νὰ διδάσκη καρποφόρως ὡς Φουρκιώτης, ἀλλ' ὡς στερούμενος χρόνου δὲν δύναται νὰ διδάξῃ ἀνελλιπῶς. Τὰ Σχολεῖα συντηροῦνται ἐκ τῶν ἐσόδων τῆς ἐκκλησίας τῶν πολιτῶν μὴ συναίνοντων νὰ συνεισφέρουσιν. Πρὸ δεκάδων ἐτῶν Γαλιλαῖος τις καλούμενος ἐκ Φούρκας ἀποθανὼν κατέλειπε τὴν περιουσίαν αὐτοῦ εἰς τὴν ἐθνικὴν τράπεζαν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐμπορούμενος εὐγενῶν αἰσθημάτων περὶ διαδόσεως τῶν φώτων τῆς παιδείας ἐν τῇ φίλῃ αὐτοῦ πατρίδι, ὤρισε διὰ διδασκῆς ἡνὰ ἡ Φούρκα λαμβάνη ἐτησίως δέκα (ἀριθ. 10) εἰκοσάφραγκα ὑπὲρ τῶν ἐκπαιδευτηρίων. Ἀλλὰ πρὸ πολλῶν ἐτῶν καθυστεροῦνται οἱ τόκοι αὐτοῦ τῆς ρηθείσης τραπεζῆς ὡς ἀποθανόντος τοῦ ἐκτελεστοῦ τῆς διαθήκης καὶ τῶν κατόχων τῆς Φούρκας ἐπιδειξάντων ἀσύμφορον ἀνέκδοτον· ἦδη δὲ γίνεται σκέψις νὰ ἐνεργηθῇ τὰ δέοντα πρὸς ἐκπαιδὴν τῶν καθυστερουμένων τόκων. Ἡ πράξις ἀκαθὼς πράττει νὰ παρεμβάλλῃ προσκόμματα καὶ νὰ ζητῇ τὴν τήρησιν καὶ τῶν ἐλαχίστων τύπων ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν.

Ὁ σάλλογος πρὸς διάδοσιν τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων καλῶς θὰ πράξῃ καὶ ἐπείθῃ ἀρωγὸς εἰς τὰ ἐκπαιδευτήρια τῆς Φούρκας ἡνὰ καὶ ἀπαντες λαλῶσι καὶ διαλέγονται ἐλληνιστῶς ὡς καὶ φρονέουσιν ἐλληνιστῶς. Ἡ Φούρκα ἔχει δύο ρωμαιοδιδασκαλούς ἐκ Φούρκας· ἀμφοτέρω λαμβάνουσι ἐτήσιον μισθὸν ἀνήκοντα (ἀρ. 90) εἰκοσάφραγκα, ἔχουσι δὲ μόνον ὡκτὼ μαθητὰς συγγενεῖς τῶν, εἰς οὓς δύναται νὰ ἐπηρεάσωνται. Διδάσκουσι δὲ ἐν μὲν αἰθροῖαι τῶν ἐλληνικῶν Σχολείων, ἢν αὐθαίρετως κατέλαβον. Οἱ κάτοικοι τῆς Φούρκας διὰ τῶν ἀρχῶν ἐπανειλημμένως ἀπήτησαν νὰ κενώσωσιν αὐτήν. Οἱ ρωμαιοδιδάσκαλοι ἦ καὶ ἀνεγνώρισαν τὰς δικαίας παραστάσεις τῶν κατοίκων τῆς Φούρκας καὶ ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ ἀποσυρῶνται τὸ Σχολεῖον, ἐν τούτοις ἀκόμη ἀναβάλλουσι τὴν ἐκτέλεσιν, καὶ τούτου ἕνεκα θὰ συμβῶσι λυπηρὰ ἐπιστάδια.

Ἐνεκα τῶν μουχταρικών ἀναρροῦνται ζητήματα προκαλοῦντα διχονομίας καὶ διαπληκτικισμοὺς μεταξὺ τῶν κατοίκων τῶν διηρημένων ἕνεκα τοῦ τοῦ εἰς δύο ἀντιθέτους μερίδας διακειμένης ἐχθρικώτατα πρὸς ἀλλήλους.

ΟΙ ΜΟΥΧΤΑΡΗΔΕΣ

Τὰ κατωρῶματα τῶν μουχταρῶν μορφοῦνται τῶν χωρίων Ἱερωνήμη. — Ψευδεῖς καταγγελίαι, δὲν ἐπρεπεῖν ὁ βασιλεὺς Ἰωαννῆν ἰδεῖν τὰς παρὰ τὴν ἀλήθειαν τοῦ τοιαύτας καταγγελίας, διότι ἀνοσίδωτος γίνεσθαι ὄργανον ποταπῶν ἀνθρώπων. — Ἐλπίζοντες ὅτι θὰ ἀφῇται ἐλεῖθερον τὸν Ἀναστ. Λάμπου, ἀνθρώπου φιλήσυχου.—Ὁ Μοναχὸς Μόλιππος ἄλλω εἶδον γάμψικον.

Εἰς τὴν χωρίον ὀνόματι Ἱερωνήμη τῶν Ἰωαννίνων τὰς ἀπερασμένους ἡμέρας συνέθη ὥστε οἱ κάτοικοι νὰ διακρίνωσιν εἰς δύο μερίδας, ἕνεκα τοῦ Μουχτάρη κ. Γεωργίου Χαϊταλῆ καὶ Ἀημ. Μοναχῶντος Ἱ. Μάνου καὶ Ἀναγ. Οἰκονόμου οἵτινες κατέφαγον τοὺς πτωγῶν καὶ κατέγαγον τὴν τὰς πτωχῶν γυναῖκας τὰς μὴ ἔχουσας τοὺς ἀνδρας ἐκεῖ· συνέθη ὥστε ὁ Ἀναστάσιος Λάμπου ὁ ἐναντιομένου εἰς τὰς ἀδικίας τῶν νὰ καταγγελλῇ εἰς τὰς ἀρχὰς ὡς ὑβριστὴς τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ἰσλαμικοῦ νόμου ψευδῶς παρὰ τῶν ρηθέντων κ. Χαϊταλῆ καὶ Ἀημ. Οἰκονόμου καὶ Ἱ. Μάνου, καὶ σήμερον ὁ δυστυχὴς Ἀναστάσιος κρατεῖται εἰς τὰς φυλακάς Ἰωαννίνων καὶ τίς εἶδε πότε θέλει ἀπαλλαγθῇ ὁ δυστυχὴς· καίτοι ἀπαντες οἱ κάτοικοι μαρτυροῦν ὅτι τοιαύτας ὑβρεῖς οὐδεὶς ἔκτισεν. Καὶ γενικῶς ἐν Ἡπείρῳ διαπράττονται τοιαύται τυραννίδες ὑπὸ τῶν αἰμοχαρῶν πτωχοφάγων καὶ ἀβίμων μουχτάρων οἵτινες συννοοῦνται μὲ τοὺς μουδριδῆς καὶ καίμακακιδῆς καὶ τοὺς λυκαϊδῆς ζαπτιδῆς προσπαθοῦσι νὰ καταπορεύσιν τοὺς πτωγῶν χριστιανούς μεταχειριζόμενοι τὸ ῥητὸν «φάτε καὶ σῖς νὰ φάμε καὶ μεῖς» αὐτοῦ εἶνε ὁ πρῶτος λόγος τῶν ἀντιχριστῶν καὶ ἀντεναγγελικῶν μουχτάρων.

Μάλιστα εἰς τὰ χωρία τόσον φοβούνται οἱ δυστυχεῖς χριστιανοὶ τοὺς μουχτάρους ὅσον οὐδὲ τὸν βασιλέα ἡ τοὺς δικηγόρους· αὐτοὶ εἶνε βασιλεῖς, αὐτοὶ κρεμῶσι καὶ ἐκτερεῖσιν χωρὶς κρίσιν καὶ χωρὶς δικαίου· κρίνουσι μὲ κείνη τὴν σκουριασμένην γνώμην τῶν, ὅπως τοὺς κόψῃ, καὶ ἂν κανεῖς τοὺς ἐναντιωθῇ τὸν καταγγελλόντα εἰς τὰς ἀρχὰς ὡς ὑβριστὴν τῆς θρησκείας τῶν τούρκων καὶ τοιοιτοτρόπως ὁ δυστυχὴς ρίπτεται εἰς τὰς φυλακάς καὶ βασανίζεται ὡς ὑβριστὴς τοῦ ἰσλαμισμοῦ ὡς ἐκ τούτου οἱ ἄλλοι τρέμουσι καὶ σιωποῦσι μήπως καὶ αὐτοὶ καταγγελλῶσι καὶ υποστώσι βασάνῃ.

Τόσον ἐγιναν θαρραλεοὶ οἱ μουχτάρους ὥστε καὶ εἰς τὸ χωρίον Κονίστης ὀνόματι Μόλιππος, συνοικία Γαλακίου, ὁ μουχτάρης ὀνόματι Κωνσταντῖνος Ν. Χατζῆ διὰ νὰ διευκολύνῃ τὰς οἰκιακάς αὐτοῦ ἐργασίας μετεχειρίσθη καὶ μεταχειρίζεται τρόπον φιλοσοφικόν τὸν ὅποιον ἀπορεῖ καὶ θαυμάζει τι πῶς ἴδουνην καὶ τὴν σκουριασμένην γνώμην του νὰ βρῇ ἕναν τέτοιον θαυμασὸν τρόπον· μετέθη ὁ κύριος εἰς Κόνιτσαν, καὶ διέταξε τοὺς ἐκεῖ ἀντιπροσώπους γραμμάτων ὅπως ἅμα λαμβάνουσι τὰ γράμματα διὰ Μόλιππο καὶ τὰ ἐπιστέλλωσιν εἰς αὐτόν. Οὕτως δὲ λαμβάνων τὰ γράμματα εἰδοποιεῖ τὰς δυστυχεῖς γυναῖκας αἵτινες ἔχουσι γράμματα ἢ ἀπὸ τοὺς ἀνδρας τῶν ἢ ἀπὸ τὰ παῖδια τῶν καὶ ἐπιβάλλει αὐταῖς ὅπως ἐργασθῶσι δύο ἡμέρας εἰς

τὸ χωράριον τοῦ ἡ εἰς τὸ ἀμπέλι του καὶ ἐπειτα νὰ τοὺς δώσῃ τὰ γράμματα, καὶ αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες αἱ ὑποταί μετ' ἑαυτὰς ἀκαθάρτα περιμένουσιν ὅπως ἴδωσι τὴν γράφειν ὁ ἀνδρῶν τῶν ἡ τὸ τέκνον τῶν, τρέχουσι, δουλῶνται δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας διότι ὁ κύρ Κώστας μὲ τὸ χονδρὸν τὸ κεφάλι (ποῦ νὰ ἀνάψῃ φωτὶς νὰ καὶ καὶ αὐτὸ καὶ τὰ χωράρια του καὶ ἀμπέλια του) ἐπισκέπτεται τὴν ἐργασίαν καὶ ἂν δὲν εἴναι καλῶς ἐπιβάλλει καὶ μίαν ἀκόμη. Ἀν εἰς Μόλιππο τὸ πρῶτον χωρίον Κονίστης ὡς πρὸς τὰ σχολεῖα εἰς τὸν πληθυσμὸν συμβαίνειναι τοιαῦτα πόσον μάλλον εἰς τὰ μικρότερα χωρία;

Ἀλλ' ὁ κύρ Κώστας εἶνε καὶ πράττει χριστιανικώτερον διότι τοὺς ἀντιχριστῶν δὲν ἀφίνει νὰ καθήντην οἱ ἀνθρώποι ἀργοὶ καὶ συνηθιστοὶ εἰς τὴν ἀργίαν, ἐνῷ οἱ ἄλλοι τοὺς ρίπτουν εἰς τὰς φυλακάς.

ΕΞ ΑΡΤΗΣ

Τῇ 30ῃ Ὀκτωβρίου 1895.

Ὁ καιρὸς καὶ ἡ συγκομιδὴ.—Αἱ πέραν τῆς γεφύρας ἀργαί.—Ἡ καλὴ αὐτῶν διαγωγή.—Ἀδελφ. Παντοφ.

Καιρὸν ἐνταῦθα ἔχομεν λαμπρότατον ἢ μάλλον ἐπιένει ἑαρινόν, ὅστις συντελεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὴν γεωργίαν καὶ τὴν συγκομιδὴν τῶν ἐλαίων, αἵτινες εἶνε λαμπρότατα ὡς ἐκ τῆς ἐπικρατοῦσης καλοκαιρίας. Αἱ σχέσεις μας μετὰ τῶν γειτόνων μας ὁθωμανῶν εἶνε λίαν φιλικαί. Ἀπαντες οἱ πέραν τῆς γεφύρας ὑπάλληλοι ὁθωμανοὶ φέρονται λίαν ἀδελφικῶς πρὸς ἡμᾶς τοὺς κατοίκους. Ὁ τελωνὴς τοῦ ὁθωμανικοῦ τελωνείου Ἰουσούφ ἐφένδης, ὁ γραμματεὺς αὐτοῦ Ἀτὰ ἐφένδης καὶ ὁ ἐπὶ τῶν διαβατηρίων ἐπιτετραμμένος Ἐτέμ ἐφένδης κατέστησαν λίαν ἀξιοπρόσφοροι διὰ τῆς λαμπρᾶς συμπεριφορᾶς τῶν· εὐχόμεθα δὲ ὅπως ἀκούσω ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι θέλουσιν ἐξακολουθεῖν φερόμενοι τοιοιτοτρόπως καὶ ἐπὶ καλλίτερον πρὸς ἡμᾶς ἐαυτῶν τε καὶ τῶν διορισάντων αὐτοὺς ἀνωτέρων ἀρχῶν. Εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν μετὰ τῶν γειτόνων μας ὁθωμανῶν σχέσεων συντέλεσαν τὰ μέγιστα ὁ ἐνταῦθα πρόξενος τῆς Ὑψ. Πύλης Ἀχμέτ βέης καὶ ὁ γενικὸς γραμματεὺς τοῦ ὁθωμανικοῦ προξενείου κ. Ἀριστείδης Βρέκκος, οἵτινες οὐδέποτε φερόνται κόπου, ὅπως χορηγήσωσι πᾶσαν εὐκολίαν τῷ λαῷ ὡς πρὸς τὴν ἐκδόσιν τῶν διαβατηρίων καὶ τὰς διαφόρους ἄλλας ἀνάγκας, ὧν καθ' ἑκάστην λαμβάνουσιν οἱ ἀνθρώποι. Ἀπαντες οἱ κάτοικοι εἶνε εὐχαριστήμενοι ἐκ τῆς λεπτῆς συμπεριφορᾶς καὶ τῶν εὐγενῶν τρόπων ἀμοτέρων τούτων, οἵτινες δὲ μολογουμένως εἰσὶν ἀξιοὶ συγχαρητηρίων καὶ ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους τῆς ἐλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἥτις ὀρεῖται ν' ἀνταμειβῇ ἡθικῶς τοὺς ἐν τῷ κράτει ἡμῶν διαπρέποντας προξενικούς ὡς παλλήλους τῆς Τουρκίας, μεθ' ἧς ἔμεν εἰς ἀμυστον συνέπειαν καθ' ἑκάστην. Ἡ δὲ δημοσιογραφία ἔχει καθήκον ἀπαραιτήτων νὰ ἐπαινῇ τοὺς καλοὺς καὶ νὰ στιγματίζῃ τοὺς κακοὺς πρὸς παραδειγματισμὸν τῆς κοινωνίας. Τοῦτο δὲ δὲν παύει νὰ πράττῃ ἡ φίλη «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου», ἥτις προδίδεται πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ὅστις εἶνε λίαν ἱερός.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚ ΧΕΙΜΑΡΡΑΣ

Εὐρέθι παρὰ τῆς ὀρενθῆς παρόδου τοῦ Λογορᾶ οἰκτρῶς κατακρεουργημένοι καὶ ἀκροτηριασμένοι τὸ πτώμα τοῦ εὐπολιτῆτος καὶ ἀναπαύοντο ὑπὸ πάντων πλοιαρχῶν Ἰωάννου Κότζανη ἐκ τοῦ χωρίου Δρυαδῶν. Τὸ τοιοῦτον κακοῦργημα συνετάραξε ὁλόκληρον τὴν ἐπαρχίαν.

Ἐξεδόθη καὶ ἀπεστάλη εἰς τὰς ἐπιτοπείας ἀρχὰς τὸ διάταγμα, δι' οὗ διατάσσεται τὸ σεβασμὸς εἰς τὰ πρόνομα τῆς ἐπαρχίας καὶ κατὰ συνέπειαν ἀφῆθη ἐλευθέρῃ ἡ ἐξαγωγή τῶν προΐοντων.

Εἰς τὰς παραλίους ὑπαιρέας τοῦ Λογορᾶ ἐθραύσθη τὸ πλοῖον τοῦ ἀνακτοῦ τοῦ πλοιαρχοῦ Κουτσοῦλη, ὅπου ὅτε πλοιαρχὸς καὶ οἱ λοιποὶ ναῦται τὸ ἐγκατέλειπον προσορμισθέντες διὰ τῆς λέμβου εἰς Γαλιλακίον, τὸ δὲ ἀνάκτορον παρασυνθὲν ὑπὸ τῶν κυμάτων εἰς τὸν λιμένα Αὐλῶνος παρελήθη ὑπὸ τῶν ἐκεῖ ἀρχῶν.

Τὸ σχολεῖον τοῦ χωρίου Βούνου δὲν λειτουργεῖ ἕνεκα ἐλλείψεως πόρων.

Ἡ μετὰ τὸν προκρίτον Χειμάρρας διὰ τὰ ἀπορρώνα τὸ σχολεῖον ἔρις ἐλήξεν τῇ παρεμβάσει τοῦ ἀρχιεπισκόπου εἰς συμφωνίαν πλήρη, καὶ συνεπὲς τὸ σχολεῖον πρὸ τίνος ἤρξατο λειτουργεῖν ἀκαλύτως.

Πρωτότυπον καὶ λίαν ὠφέλιμον ἔργον πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ δημοσιευθῇ ὑπὸ τοῦ κ. Βασιλείου Τζούρα ἀνθυπασπιστοῦ τὸ ὅποιον ἀποτελεῖται ἐξ ἐθνικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἡρώων μελοποιημένων, καὶ ὅπερ περιέχει καὶ τινα ὠρεῖα ἀφορῶντα τὴν προσφιλῆ μας Ἡπείρον, καὶ ἰδίᾳ τοὺς ἀδελφούς καὶ τὴν Χειμάρρα.

ΕΚ ΖΑΓΟΡΙΟΥ γράφουσιν ἡμῖν ὅτι ἡ γενικὴ διοίκησις Ἰωαννίνων πολὺ ἀδίκον μέτρον ἐλαβε διὰ τὴν ἐπαρχίαν ταύτην· διότι ἐν ὧν ὑποφέρει πολὺ καὶ ἀδυνατεῖ νὰ πληρώσῃ τοὺς βασιλικούς φόρους ἐλήθη διαταγὴ διὰ τῆς ὁποίας λέγεται ὅτι ἀπερασμένη ἡ ἀνέγερσις ἐν Τραπεζοῦ στρατῶνος. Ὁ δὲ μουδριδῆς ἐξέδωκε διαταγὴν πρὸς ὅλα τὰ χωρία τοῦ Ζαγορίου διὰ τῆς ὁποίας καλεῖ τοὺς μουχταρῶν προξενίας καὶ συνεισφύρωσιν ἄλλοι μὲν εἰκοσι καὶ ἄλλοι εἰκοσιπέντε λίρας πρὸς ἀνέγερσιν τοῦ στρατῶνος τούτου. Ὁμουλογοῦμεν τὸ μέτρον τοῦτο δὲν εἶνε συμφωνοῦν μετὰ τὰς περιστάσεις καὶ μετὰ τὴν πενίαν ἡ ὅποια μακρὶν καὶ χωρία καὶ τοὺς κατοίκους αὐτῶν οἵτινες κατ' ἑτὸς ἐπιβαρύνονται καὶ μὲ νέους φόρους. Τὸ Ζαγόριον δὲν δύναται σήμερον, ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι ἐπαρχίαι, νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τοὺς τακτικούς βασιλικούς φόρους, ἡ δὲ αἰτούμενη νῦν συνεισφορά οὐδένα ἄλλο σκοπὸν θὰ ἐκπληρώσῃ ἢ νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν δυστυχίαν τῶν κατοίκων. Ἡ ἐπαρχία αὕτη πληρύνει ἐτησίως διὰ ὁρίμων ἰκανῶς στρατιωτικὰ ποσά, ἐπὶ πολλὰ ἔτη χωρὶς οὐδεὶς ὁδὸς νὰ κατασκευασθῇ ἐν αὐτῇ. Ἀλλως τε ἐὰν ἡ διοίκησις ἀπεράσως τὴν ἀνέγερσιν στρατῶνος δύναται νὰ ἐξοδεύσῃ ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου σύμφωνα καὶ μετὰ τὰς ἀποφάσεις τοῦ Σουλτάνου καὶ οὐχὶ νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν δυστυχίαν τῶν κατοίκων δι' ὅλους νέων ἀδίκων φορολογιών.

Καὶ ἐκ τῆς ἐπαρχίας Πρεβέζης ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ἐθελῶντες εἰς Φιλιππιάδα διαταγὴ διὰ τῆς ὁποίας καλοῦνται οἱ κάτοικοι νὰ συνεισφέρωσιν ἀνάλογα ποσὰ πρὸς ἀγορὰν ἱππῶν διὰ τὸν στρατὸν. Καὶ ἡ ἀπόφασίς αὕτη τὸν αὐτὸν ἔχει σκοπὸν· οἱ δὲ ἀτυχεῖς κάτοικοι τῆς ἐπαρχίας ταύτης, ὧν ἡ πενία δὲν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς ἄλλων, περὶ τῶν ἡκουσάν τὴν νέαν διαταγὴν. Πόθεν νὰ συνεισφέρωσι; καὶ αὐτοὶ ἀγνοοῦν. Ἀπὸ στεροῦνται καὶ αὐτοὶ τοῦ ἐπιούσιου καλοῦνται νὰ συνεισφέρωσι δι' ἱπποῦς; Ἐλπίζομεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις τοῦ Σουλτάνου ὡς καὶ ὁ βασιλεὺς Ἰωαννῆν θὰ ἀναστειλῶσι τὰς τοιαύτας συνεισφοράς.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐξ Ἰωαννίνων μετέθη εἰς Μέσσοβον διὰ λόγους ὑπηρεσίας ὁ ἐπὶ τῶν κατεπειγουσῶν υποθέσεων γραμματεὺς καὶ ἀρχιγραμματεὺς τοῦ γραφείου τῆς Ἀλληλογραφίας τοῦ Βελαιτίου Ἰωαννῆν Σαφὲρ ἐφένδης.

Πρόεδρος τοῦ ποινικοῦ τμήματος τοῦ πρωτοδικείου Πρεβέζης διαρίσθη ὁ τέως τοιοῦτος Σεβρίων Φειχούλα ἐφένδης. — Ὁ νέος ναῖπης Κουρβελιστοῦ Ἀλῆ Μουρτζᾶ ἐφένδης ὕδωκεν ἐν Ἀργυροκάστρῳ τὸν νενομισμένον ὄρκον· καὶ ἐν Πρεβέζῃ ὁ νέος συμβολαιογράφος Μεχμέτ Σαῖτ ἐφένδης.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ὁθωμανικοῦ λυκείου Ἰωαννίνων Ἀχμέτ Μπεσῆμ ἐφέντης καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ ὁθωμ. λυκείου Βιτωλίου Ἐδῆμ βέης ἀντήλλαξαν τὰς θέσεις αὐτῶν· ἀφίκετο δὲ ἦδη εἰς Ἰωαννῖνα ὁ Ἐδῆμ βέης.

Τῇ 10ῃ Ὀκτωβρίου ἐν τῇ κωμοπόλει Ζήτησιν τῶν Κορινθίων δὲ ἐκ τῶν κατοίκων Στοιμαλίου μετέθη εἰς τὴν κοινὴν τοῦ χωρίου Βατοσκῆν ὅπως περιποιηθῇ τοὺς βόας του· εἰς τοῦτον ἐξαρχικῶς ἐπετέθη κατὰ τοῦ χωρίου τοῦ καὶ τὸν ἐκτύπησε διὰ τῶν κεράτων εἰς τὸ στήθος, ρίψας δ' αὐτὸ κατὰ γῆς ἤρξατο νὰ τὸν

καταπατῇ διὰ τῶν ποδῶν· οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ἀντιληφθέντες τοῦ γεγονότος ἔδραμον ἀμέσως καὶ ἐφρόνευσαν ὁκτὼ πυροβόλων τὸν βούν. Δυστυχῶς ὅμως καὶ ὁ ἀτυχὴς Σταυρούλης ἀπέθανεν ἐν τῷ μεταξύ ἐκ τῶν πληγῶν.

Ἐνὸς ἀνεγέρει ἐξ Ἰωαννίνων τὸ ταχυδρομικὸν δια Βιτωλίου ἀφηνίασιν οἱ ἱπποὶ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμαξίας καὶ παρέσυραν τὸν ἐν αὐτῇ ταχυδρόμον μετὰ τοῦ ταχυδρομικοῦ φακέλλου. Παρατυχὼν ὁ χωροφύλαξ Ἐλμᾶς ἀγὰς κατόρθωσε μετὰ προσφῆν κίνδυνον τῆς ζωῆς του νὰ συγκρατῇ τοὺς ἱπποὺς. Εὐρὼν δὲ χρηματίζετο εἰς τεσσαράκοντα χιλ. γρ. παρέδωκε τοῦτο εἰς τὸν ταχυδρόμον μηδεμίαν δεχθεὶς ἀμοιβήν.

Ὁ ἐξ Ἰωαννίνων Μεχμέτ ἐφένδης ζαδῆς Νεχὴ καὶ ὁ πρόκριτος Λούρου Φουὰτ βέης ἐξητήσαντο παρὰ τῆς κυβερνήσεως τὴν ἄδειαν πρὸς ἀποξήρανσιν τῶν ἐλῶν τῶν εἰς τὴν ἐπαρχίαν Λούρου χωρίων. Πηγδορᾶς.

Πρὸς πληρωμὴν 82 λιρ. ὀθωμ. τὰς δόσεις ἔχει νὰ λαμβάνῃ δι' ἀποράσεως τοῦ ἐμποροδικείου Ἰωαννίνων ὁ διερμηνεύς καὶ γραμματεὺς τοῦ ἐν Ἰωαννίνοις Ἀστυνομικῷ προξενεῖο κ. Ὀρίστης Δ. Ἰωαννίνος παρὰ τοῦ Ἀμπερτὶν ἀγὰ Βελὴ ἀγὰ Πρόντου, κτηματῆρα καὶ κατοικοῦ Παραμυθίας ἐξετέθη εἰς πλειστηριασμὸν τὸ εἰς αὐτὸν ἐξ ἀδικιᾶς τοῦ ἀνῆκον ἡμῖν τῶν χωρίων Διδικίτσα, Ζαχαρετσίον καὶ Πέτου.

Πρὸς πληρωμὴν τῆς εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ νομοσπυλίου ὀφειλῆς τοῦ πρῶην πράκτορος τοῦ νομοσπυλίου ἐν Τραπεζοῦ Κωνσ. Δίνου, Ἀχμ. Πόβιτου, ἐξέπλειστηριασθήσαν τὰ εἰς τὸ χωρίον Τρεπούκι κτήματα τοῦ.

Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως τοῦ πρακτορίου Havas ὁ ὑπόγραφος ἐν Ἑξωτερικῶν τῆς Τουρκίας Τερίκ παρὰς ὑπερχρεθὴ εἰς τοὺς πρεσβυτεῖς ὅτι ἐνὶς ὀλίγῳ θὰ δώσῃ ἐπίσημον ἀπάντησιν εἰς τὰς παραστάσεις, ὅπερ οὗτοι τὴν 2 ἰστανίμου μηνὸς ἀπρίλιον σχετικῶς πρὸς τὴν ἐν Ἀνατολῇ κατάστασιν.

Ἐξ ἄλλης πηγῆς γίνεσθαι γνωστὸν ὅτι αἱ παραστάσεις αὐταὶ δὲν ἔσονται πρὸς τὰ λεγόμενα περὶ ναυτικῆς ἐπιδείξεως περὶ τῆς οὐδεμίας, ἀλλ' αἱ τοὺς ἐγγένους ἀνακρίσεις πρὸς τὴν Ὑ. Πύλην, ἀλλ' ὅτι καὶ αἱ παραστάσεις αὐταὶ ἀπέβλεπον τὸ ζήτημα τ

προνοούν πρώτον διὰ τοὺς βασιλικούς φόρους καὶ ἄλλας ἀνάγκας τῆς κοινότητος.

— Ὁ ἐκ Κράφης τῆς Ἡπείρου κ. Ἀριστοτέλης Κ. Χρήστου καὶ ὁ ἐκ Παραμυθίας κ. Πέτρος Ῥίγκας φοιτῆται τῆς ἱατρικῆς, κατὰ τὰς εἰς τὰ γενικά μαθήματα ἐξετάσεις αὐτῶν ἤρτισαν ἐπισπᾶσαντες τὰ συγχαρητήρια τῶν πατριωτῶν καὶ φίλων. Τούτους καὶ τὸν συγγαίρῳ ἐγκαρδίως εὐχόμενος τὰ ὅμοια καὶ κατὰ τὰς διδακτορικὰς αὐτῶν ἐξετάσεις. Γ. Σ.

— Ἡ κηδεὶα τῆς μακαρίτιδος δεσποίνης Βικτωρίας Α. Κοντογούρη πεφλημένης συζύγου τοῦ δημάρχου Πατρῶν κ. Ἀρ. Κοντογούρη ἐγένετο ἐπιβόλουσα καὶ ἐν προφανεί θλίψει τῆς πόλεως Πατρῶν. Εἰς τὸν νεκρὸν τῆς ἐξόχου δεσποίνης κατετίθησαν βαρύτεροι στέφανοι, ἐν οἷς καὶ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ τοῦ νέου δημάρχου κ. Θ. Κανακάρη. Τὰς ταινίας τοῦ φερέτρου ἀνείχον ὁ νομάρχης, ὁ νέος δήμαρχος, ὁ πρόεδρος τῶν ἐφετών καὶ ὁ δημάρχος Δετρίων. Πᾶσαι δὲ αἱ ἀρχαὶ καὶ μέγα πλῆθος λαοῦ παρηκολούθησε μέχρι τάφου τὴν σεμνοπρεπῆ κηδεῖαν τῆς σεβαστῆς δεσποίνης. Ἐπικήδειον ἀπήγγειλεν ὁ δικηγόρος κ. Πάππας· ἐπιτάφιον δὲ ὁ κ. Κρεστενίτης. Τὸ πένθος τῶν αἰ Πατρῶν ἐξεδήλωσαν πολυεῖδως. Τὰ θέατρα καὶ αἱ λέσχαι ῥογούν.

— Ἀφίκετο ἐκ Σερβίας ὁ κ. Δημ. Σακελλάριος.

— Ἀφίκετο ἐκ Πελοποννήσου μεταβαίνων εἰς Χρούπισταν ὁ κ. Ζήσης Χῶτος ζωγράφος.

— Ἐλάβετο διατριβὴν περὶ τῶν κοινοτικῶν Δολιανῶν ἣν δημοσιεύσας εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον.

— Τὴν 20 παρελθόντος Ὀκτωβρίου ἐτελεύτησεν ἐν τῷ θεραπευτηρίῳ ὁ Εὐάγγελισμος ἡ Αριστοῦλα σύζυγος τοῦ ἐκ τῆς κώμης τοῦ Ζαγορίου Νεγάδες κ. Χρυσόστομος Καρακώστα καὶ θυγάτηρ τοῦ ἐκ Σκαμναλίου κ. Βασιλείου Μπουλτζιώτη. Ἡ μεταστάσα ἦγεν ἡλικίαν 24 ἐτῶν καὶ διέπρεπεν ἐπ' εὐφυΐᾳ, καὶ πλείστα ἄλλαι ἀρεταί. Προσβληθεῖσα ὑπὸ χρονίας ἀνιάτου νόσου, καθ' ἣς μάταιαι ἀπέβησαν καὶ ἐν Ἡπείρῳ καὶ ἐνταῦθα αἱ δοθῆναι τῆς ἐπιστήμης, ἀπέπηγχε εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς μακρὰν τῆς φίλης πατρίδος, φιλοστόργων γονέων, ἀγαπητοῦ συζύγου καὶ πεφλημένων ἄλλων οἰκείων, φίλων καὶ συγγαίρων εἰς τὴν καρδίαν τῶν ὁποίων δέομεθα τοῦ ὑψίστου ὅπως ἐκσταλάξῃ βάλαμον παρηγορίας, εἴη δ' ἐλαφρὸν τὸ καλῆτον τὸ σῶμα αὐτῆς χῶμα!

Κατὰ τυπογραφικὸν λάθος ἐγράφη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὅτι τὴν κηδεῖαν ἐπεμελήθη ὁ κ. Σάββας Λίνος ὅστις οὐδόλως παρίστατο. Παρὰ ταύτης ἐφρόντισεν ὁ κ. Δημ. Σκλάβης καὶ οἱ θεοὶ αὐτοῦ.

— Μετὰ χαρὰς ἀνέγνωμεν εἰς τὰς Ἀλεξανδριανὰς ἐφημερίδας δημοσιεύσας πιστοποιητικὸν ἀφορώντων τὸν ἐκ Μετσόβου κ. Σέργιον Ζόκαν.

Χάριν τῆς ἀληθείας, πρὸς διάψευσιν κακοβούλων διαδόσεων καὶ ἡθικὴν ἱκανοποίησιν τοῦ κ. Σ. Ζόκα, δημοσιεύομεν τὸ ἀκόλουθον ἐξ ο φ λ η τ ι κ ὧ ν.

Ἡ ὑποφαινόμενη Νίννα, χήρα Ἰωάννου Σαμαρίνα, δι' ἐμαυτὴν καὶ ὡς νόμιμος ἐπίτροπος τῶν ἀνηλίκων τέκνων μου Στυλιανοῦ καὶ Ὀδυσσεὺς δηλῶ διὰ τοῦ παρόντος, ὅτι ἐξελέγξαμεν διὰ τοῦ κ. Γρ. Σωμμελίδου τὰ τε βιβλία καὶ τὴν ἐν γένει διαχείρισιν τοῦ κ. Σεργίου Ζόκα διευθυντοῦ καὶ διαχειριστοῦ τοῦ ἐν Μινεῖ ἐλ Γάμψ καταστήματος τοῦ μακαρίτου συζύγου μου Ἰωάννου Σαμαρίνα, μέχρι τῆς 10ης Ὀκτωβρίου 1893, ἥτοι μέχρι τέλους τῆς διαχειρίσεώς του, εὗρον αὐτὰ καλῶς καὶ κανονικῶς ἔχοντα, ὡς πρὸς τὴν διευθύνσιν καὶ διαχείρισιν τοῦ εἰρημένου κ. Σ. Ζόκα, πρὸς ὃν διδω τελεῖαν καὶ ὁλοσχερῆ ἐξόφλησιν, μὴ ἔχουσα οὐδεμίαν ἀξίωσιν, ἢ ἀπαίτησιν κατ' αὐτοῦ ἐκ τῆς διαληφθείσης διευθύνσεως καὶ διαχειρίσεώς του καὶ εἰς ἐνδείξιν.

Ἐν Ζαχαζικῇ τῇ 18βρίου 1895.

Ἡ δηλοῦσα καὶ ἐξοφλοῦσα
(ὑπογρ. ΝΙΝΝΑ Ι. ΣΑΜΑΡΙΝΑ.

ΔΙΑΘΗΚΗ ΧΑΡΙΤΟΥ

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου φύλλου.

ΣΤ'. — Ἐν ὅσῳ ζῶσιν ἀμφοτέραι αἱ κληρονόμοι μου (ἡ μήτηρ καὶ ἡ σύζυγός μου) ἢ ἡ μία ἐξ αὐτῶν τὴν κληρονομίαν μου θὰ διαχειρίζονται αὐταί. Ἐγὼ ἐκφράζω τὴν εὐχὴν ἀπλῶς, ἐπειδὴ ὁ ἐκ τῶν ἐκτελεστῶν μου Φίλιππος Ἀντ. Χαρίτος διακείμενος ἐν Ἑλλάδι γνωρίζει καλῶς καὶ τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα, ν' ἀναθέσωσιν εἰς αὐτὸν οἱ κληρονόμοι μου τὴν διαχείρισιν τῶν ἐν Ἑλλάδι ἀκινήτων, οἱ δὲ κ. κ. Μιχ. Χαρίτος καὶ Ἀλ. Μέξης παρακαλοῦνται νὰ φροντίσωσι νὰ διευθετηθῶσιν αἱ διάφοροι ἐκκρεμεῖς ὑποθέσεις μου ἐν Ἡπείρῳ. Ὅταν δὲ μετὰ τὸν θάνατον ἀμφοτέρων αὐτῶν τῶν κληρονόμων μου περιέλθῃ ἡ κληρονομία μου (ἡ ἀκίνητος) εἰς τὸν ὑποκατάστατον, τὴν κοινότητα τῆς Νίβανης, παραγγέλλω νὰ ἐκλέξῃ καὶ αὕτη δύο ἄλλους συμπολίτας μας καλοὺς καὶ τιμίους τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς, οἱ ὅποιοι ἀπὸ κοινοῦ με τοὺς ἀνωτέρω τρεῖς ἐκτελεστάς μου ν' ἀποτελοῦν ἐπιτροπὴν πενταμελῆ, ἡ ὁποία νὰ διαχειρίζεται καὶ διευθύνῃ τὰ τῆς περιουσίας μου σύμ-

φωνα μὲ τὰς διατάξεις τῆς παρούσης μου, νὰ διδῇ δὲ κατ' ἔτος τακτικῶς λόγον τῶν πράξεων τῆς εἰς τὴν κοινότητα.

Ζ'. — Ὅταν ἡ κληρονομία περιέλθῃ κατὰ τ' ἀνωτέρω εἰς τὴν κοινότητα Νίβανης, παραγγέλλω ἡ ἐπιτροπῇ, ἡ σχηματισθεῖσα καθὼς ὀρίζω ἀνωτέρω, ὑπὸ στοιχεῖον ΣΤ'. νὰ σκεφθῇ καὶ ἀποφασίσῃ ἂν συμφέρῃ νὰ μείνῃ ἀπώλητος ἡ κληρονομία μου (ἡ ἀκίνητος) ἢ νὰ πωληθῇ. Ἐν πάσει δὲ περιπτώσει τὰ κεφάλαια τῆς κληρονομίας μου θέλω νὰ μείνωσιν ἐσαεὶ ἄθικτα, τοποθετούμενα ἀσφαλῶς, καὶ μόνον αἱ πρόσδοι αὐτῶν νὰ χρησιμοποιῶνται, ὡς ὀρίζω κατωτέρω.

Η'. — Παραγγέλλω μετὰ δύο ἔτη ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης μου οἱ κληρονόμοι μου (ἡ μήτηρ μου καὶ ἡ σύζυγός μου) καταθέτωσιν ἐτησίως τουρκικὰς λίρας εἴκοσι διὰ μισθὸν διδασκαλίας τῆς ὑραντικῆς, ἡ ὁποία νὰ διδάσκῃ τὰ κοράσια τῆς κοινότητος Νίβανης καὶ οἰωνδῆποτε ἄλλων μερῶν. Τὸ αὐτὸ θέλω νὰ γίνῃται καὶ ὅταν ἀποθάνῃ ἡ μία τῶν κληρονόμων μου ἀπὸ τὴν ἐπιζῶσαν μὲ προσθήκην ἐτέρων δέκα λιρῶν διὰ προμήθειαν ὑλικῶν κλπ. Περὶ δὲ τῆς ἐκτελέσεως καὶ τῆς παραγγελίας μου ταύτης θὰ φροντίσωσιν οἱ ἐκτελεσταὶ τῆς παρούσης διαθήκης μου. Ὅταν δὲ μετὰ τὸν θάνατον ἀμφοτέρων τῶν κληρονόμων μου τούτων περιέλθῃ ἡ κληρονομία μου εἰς τὴν κοινότητα Νίβανης, ἡ συσταθεῖσα πενταμελὴς ἐπιτροπῇ (κατὰ τὸ ὑπὸ στοιχεῖον ΣΤ') παραγγέλλω νὰ διαιτηθῇ ἐτησίως τὸ ἥμισυ τῶν προσόδων τῆς κληρονομίας μου, ὅπως καταρτισθῇ τελειότερον ἡ ὑφαντικὴ, τὸ δὲ ἥμισυ νὰ διατίθῃται ὑπὲρ τῶν ἐλλήνων σχολείων τῆς κοινότητος Νίβανης. Ἰδιαιτέρως δὲ ἐπιθυμῶ καὶ παρακαλῶ τοὺς κληρονόμους μου καὶ τοὺς ἐκτελεστάς μου καὶ τὰ μέλη τῆς συσταθεῖσας ἐπιτροπῆς ἐφόσον ζῇ ὁ ἀγαπητός μου Φίλιππος Ἀν. Χαρίτος, ἐπειδὴ μετ' αὐτοῦ πολλὰς ἡλθον εἰς ὁμιλίας καὶ γινώσκω καλῶς τὰς ἰδέας μου καὶ τὰς ἐπιθυμίας μου, τὰς γνώμας αὐτοῦ περὶ τῶν ἀφορώντων ἐν γένει τὴν κληρονομίαν μου ν' ἀκούωσι καὶ ν' ἀποδέχωνται εἰ δυνατόν.

Θ'. — Ὅταν ἀποθάνῃ τις τῶν ἐκτελεστῶν μου οἱ ἐπιζῶντες θέλω νὰ ἐκλέγωσι τὸν διάδοχόν των, ἐπίσης ἂν ἀποθάνωσιν οἱ δύο συγχρόνως ὁ ἐπιζῶν τρίτος νὰ ἐκλέγῃ τοὺς διαδόχους των. Ἐὰν δὲ συμβῇ, ὅπερ ἀπίθανον, ν' ἀποθάνωσι συγχρόνως καὶ οἱ τρεῖς ἐκτελεσταὶ μου, τοὺς διαδόχους των νὰ ἐκλέγῃ ὁ ἐκαστοτε Μητροπολίτης Δρινοῦπόλεως. Ὅταν δὲ ἀποθάνωσιν οἱ ὑπὸ τῆς κοινότητος ἐκλεχθέντες κατὰ τὰ ἄνω ὑπὸ στοιχεῖον ΣΤ' ἐκτιθέμενα τοὺς διαδόχους των θὰ ἐκλέγῃ ἡ αὕτη κοινότης. Παραγγέλλω δὲ μετὰ τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς νὰ ἦναι καὶ εἰς ἐκ τῆς γενεᾶς Χαριταίων.

Ι'. Θέλω ἡ παρούσα μου, ἂν δὲν ἰσχύσῃ ὡς διαθήκη, νὰ ἰσχύσῃ ὡς κωδικολλος. Τὴν παρούσαν μου διαθήκην ἔγραψε καθ' ὑπαγόρευσίν μου ὁ τῆς πλήρους ἐμπιστοσύνης μου φίλος Ἀθανάσιος Γ. Μέξης, ὅστις συνυπογράφει ταύτην μετ' ἐμοῦ.

Ὁ γράψας, Ἀθ. Γ. Μέξης. Ὁ διαθέτης Ἡλίας Α. Χαρίτος.

Ἐδημοσιεύθη ἐν δημοσίᾳ συνεδριάσει τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν τῇ 72ῃ Ὀκτωβρίου 1895.

Οἱ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ ἐμβάσωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐν Βουκουρεστίῳ εἰς τοὺς κκ. Ἀδελφοὺς Χάτζα, ἐν Σερβίᾳ εἰς τὸν ἐν Βελιγραδίῳ κ. Ι. Χαριστάδην, ἐν Βουλγαρίᾳ εἰς τὸν ἐν Καρναμπάτ κ. Ἀθ. Πέτασον, οἱ ἐν Αἰγύπτῳ εἰς τὸν δικηγόρον κ. Δ. Μάρκου, οἱ ἐν Κερκύρᾳ εἰς τὸν κ. Ν. Θρόνον, οἱ ἐν Λαρίσῃ εἰς τὸν κ. Θεοχ. Ζούγκον, οἱ ἐν Τρικκαλοῖς εἰς τὸν κ. Στέφ. Χαριστάδην, οἱ ἐν Καρδίτῃ εἰς τὸν κ. Κ. Καρανικίδην, οἱ ἐν Πάτραις εἰς τὸν κ. Μιχ. Χαρίτιον.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΡΟΥΣΗΣ, ΗΠΕΙΡΩΤΗΣ δικηγόρος. Ὁδὸς Λαμάχου ἀρ. 1. Ἐναντι Ρωστικῆς Ἐκκλησίας.

ΠΕΡΙ ΦΡΑΓΚΑΔΩΝ

Ἀξιότιμος κ. Συντάκτα τῆς «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου»

Ἐν τινὶ φύλλῳ τῆς ὑφ' ὑμῶν ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Φωνῆς τῆς Ἡπείρου» ἐδημοσιεύθη διατριβὴ τις ἐκ Φραγγάδων τοῦ Ζαγορίου ὑπὸ ἡμερομηνίαν 21 ε. ε. δι' ἣς κατηγορεῖτο μὲν ἡ μουχταροδημογεροντία τοῦ χωρίου Φραγγάδες ὡς ἐπασχολουμένη εἰς τὰ κομματικά καὶ παραμελοῦσα τὰ καθήκοντά της, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ ὡς προξενῶν ζημίας εἰς τὴν περιουσίαν τῶν κατοίκων καὶ ὡς μὴ πληρώνων τὰ γινόμενα παρ' αὐτοῦ ἐξόδα κατὰ τὴν διὰ τῶν χωρίων διάβασίν του, καὶ ἀνεκινεῖτο τέλος τὸ ζήτημα τῆς δῆθεν ἀτιμασθείσης πέρυσιν ὑπὸ στρατιωτῶν νέας. Περὶ τῆς ἀτιμίας ταύτης ὅλοι οἱ κάτοικοι Φραγγάδων καὶ ἐγὼ αὐτὸς ὁμολογοῦμεν ὅτι οὐδὲν ἠδυνήθημεν νὰ μάθωμεν μολονότι προσεπαθήσαμεν καὶ οὐχί, ὡς ἡ διατριβὴ διαλαμβάνει, ὅτι ἡ μουχταροδημογεροντία ἀπέκρυψεν αὐτὴν ἀπὸ τῆς Σεβ. Αὐτ. Κυβερνήσεως. Ἄν ὅμως ὁ γράφων ταῦτα εἴνε βέβαιος ὅτι ἀτιμία διεπράχθη, διατί δὲν δηλοῖ ἐπὶ τίνος; ἢ ἂν τοῦτο δὲν ἐγκρίνῃ διὰ νὰ μὴ προσβάλλῃ τὴν ὑπόληψιν αὐτῆς, διατί δὲν ἐμπιστεύεται τὸ μυστικὸν εἰς τινὰ τῶν ἀξιοπιστῶν Φραγγαδιωτῶν ὅστις νὰ διαβεβαιώσῃ καὶ τοὺς ἐπιλοίπους ὅτι διεπράχθη ἀτιμία ἄλλ' ἐπὶ τίνος ἀδύνατον νὰ γνωσθῇ;

Ἐπειδὴ ὅμως κ. συντάκτα, ἐπληροφορήθη ὅτι πολλοὶ τῶν Φραγγαδιωτῶν ὑποθέτουσιν ὅτι ἐγὼ ἔγραψα τὴν περὶ ἣς ὁ λόγος διατριβὴν, καὶ μὲ ἀποκαλοῦσι συκοφάντην καὶ ραδιοῦργον, παρακαλῶ ὑμᾶς νὰ δημοσιεύσῃτε διὰ τῆς ἐφημερίδος σας, ἂν ἐγὼ ἔγραψα τι δηλ. οὐχὶ μόνον τὴν ἀπὸ 21 Ἀπριλίου διατριβὴν, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι δῆποτε ἄλλο πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἂν πστεῖσιν μεθ' ὑμῶν ἀλληλογραφίαν ἢ σχέσεις. Ταῦτα παρακαλῶ νὰ δημοσιεύσῃτε διὰ δύο λόγους πρῶτον διότι προσβάλλομαι ἡθικῶς ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν μου καὶ δεύτερον διότι ἂν ἡ ψυδὴς αὐτῇ περὶ ἐμοῦ φήμῃ περιέλθῃ εἰς γνῶσιν τῆς Σεβ. Ὁθωμ. Κυβερνήσεως, κινδυνεύω νὰ τιμωρηθῶ πρὸ πάντων ὡς συκοφαντῶν τὸν Αὐτ. στρατὸν. Πρὸς δέ, δι' ὑμῶν προσκαλοῦμεν τὸν γράψαντα εἰς τὴν ἐφημερίδα σας τὴν ἀπὸ 21 Ἀπριλίου διατριβὴν, ν' ἀποδείξῃ τίνε καθήκοντα παραμελεῖ ἡ μουχταροδημογεροντία Φραγγάδων, τίνες ζημίας ἐπροξένησεν ὁ αὐτοκράτωρ εἰς τὴν περιουσίαν τῶν κατοίκων καὶ τίς ἡ ἀτιμασθεῖσα νέα ἄλλως ἂν σιωπήσῃ ἀποκαλοῦμεν αὐτὸν παρησίᾳ συκοφάντην καὶ ραδιοῦργον.

Πεποιθὼς ὅτι ἡ παράκλησίς μου θέλει εἰσακουσθεῖ διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως.

Ἐν Κισνοβίῳ τῇ 20 Αὐγούστου 1895.

Σπυρίδων Κ. Ζωΐδης.

Σημ. Οὐδέποτε ἔγραψε πρὸς ὑμᾶς ὁ κ. Ζωΐδης, οὐδέν.

ΗΜ. ΑΡΑΠΗΣ, Ἰωαννίτης ῥάπτῃς ὁδὸς Δεσφίτου ἀρ. 2 (πλατεῖα Ἀγ. Θεοδώρων) κόπτης καὶ ῥάπτῃς ἄριστος μετὰ περισσῆς φιλοκαλίας ἐνδύνων ὅλους τοὺς νεύς.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ φοῦρνός τοῦ κ. Σπυρ. Λάμπρου παρὰ τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν ἐν τῇ γωνίᾳ τῶν ὁδῶν Μαυροκορδάτου καὶ Προαστείου.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ἀδελφῶν Παπᾶ πλατεῖα Ἑθνικῆς Τραπεζῆς (πρὸς Στέμμα). Μαγειρικὴ ἄριστη.

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

9 Νοεμβρίου 1895

Εἰκοσάφραγκον	Δρ. 34.85
Λίρα Τουρκίας	» 40.10
Λίρα Ἀγγλίας	» 43.40

Τύποις Ἰωάννου Νικολαΐδου